

Bayer Zsolt: T?rhetetlen (2.)

2016 február 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Egy korabeli „vicc” szerint a zsidó népbiztosok azért tartották az egyetlen gojt, Garbai Sándort maguk között, hogy legyen, aki szombaton is aláírja a halálos ítéleteket.

Ez az egyetlen, fekete és borzalmas tréfa is rengeteget elárul a kor hangulatáról. Arról, hogy milyen is volt az általános vélekedés a vörösterrorról és a Tanácsköztársaságról.

Persze, ez a vélekedés már azel?tt elterjedt, hogy Kun Béláék hatalomra kerültek volna a patkánylázadás szennyes hullámain. Móricz már 1918 végén feljegyzi naplójában, hogy a Néplapnál „fene nagy volt a zsidógy?lölet”. Ugyan? pedig Ady temetésér?l így számol be: „Úriemberek és úrin?k taposták egymást. Zsidók voltak. A zsidó frechség akkor világosodott ki el?ttem.”

Az a baj, hogy ez a frechség, ez a „csintalanság” aztán egyre borzalmasabb arcot öltött. S ahogy az ?szirózsás forradalom Tanácsköztársasággá züllött (s ezt a végzetes züllést amúgy zsidóellenes pogromok is kísérték!), úgy vált láthatóvá ez a borzalmas arc az egész társadalom számára.

A bolsevik diktatúra vezet?inek több mint hatvan százaléka zsidó volt. Amikor ez a tény szóba kerül, azonnal „kötelez?” megjegyezni, hogy ezek az emberek ugyan zsidónak születtek, de semmi közük sem volt a zsidósághoz, s?t, egyenesen megtagadták azt. Kun Béla mondja önmagáról: „Zsidó volt az apám, ellenben én nem maradtam zsidó, mert szocialista lettem, kommunista lettem!” S hogy mikor mondta ezt? A Tanácsok Országos Gy?lésén, 1919 júniusában, ahol szinte felfoghatatlan antiszemita hangulat alakult ki! A küldöttek egy része azt kiabálta, hogy „dobjátok ki a zsidókat!”, másik részük pogromra buzdító röplapokat osztogatott. (Lásd: Kádár Gábor – Vági Zoltán: Forradalmak kora: antiszemita pogromok és atrocitások 1918–19-ben.)

Kun Béla szavai nem sokat értek. Az ország a zsidókat látta a vörösterror mögött. Hiszen Kun Bélán kívül zsidó volt Böhm Vilmos, Landler Jen?, Lukács György, Hamburger Jen?, Rákosi Mátyás, Pogány József (népbiztosok), valamint a legközvetlenebb és legkegyetlenebb terrort irányító vezet?k közül Korvin Ottó és Szamuely Tibor, továbbá a vörösterrorista különítményesek közül Cserny József, a kalocsai hóhér, a saját kezével nyolc embert felakasztó Kohn Kerekes Árpád vagy Szamuely kedvence, a szolnoki hóhér, Stern Mózes.

S az általános hangulat és közvélekedés illusztrálásaképpen álljon itt egy részlet az imént említett tanulmányból:

„Mégis: bármit mondott Kun Béla, a többségi társadalom percepciója egészen más volt. A korabeli pesti vicc szerint ez a fiatal zsidók háborúja volt az öregek ellen. Mások úgy érezték, hogy az arisztokrácia és a pénzemberek elnyomása után a nép »egy új zsarnokságot vesz magára: a régi uraké helyett a zsidókét«. Az egyik kiadóhivatali igazgatója ekkoriban javasolta a sajtót felügyel? direktóriumnak: »Megmondtam nekik, hogy az isten b... meg ezeket a pesti zsidókat, kell ezeknek hatféle címen olvasni ugyanazt? Legyen két lap, egy a zsidóknak, egy a magyaroknak, a Népszava és a Világszabadság.« Júliusban már az új rendszerben keser?en csalódott Móricz is az antiszemita interpretációt hangoztatja: »a zsidóság egyszerre a fölszínre kerül és elfoglalja az összes vezet? pozíciót, kezében van minden irányítás. És minden másfajú ellen, aki ebbe az irányításba belefolyik, csak akkor felel meg feladatának, ha teljesen az ? szellemükben dolgozik: ha szellemében zsidóvá lesz… az új parlament: kész zsinagóga.«”

A Kádár–Vági-féle tanulmány erre is felhívja a figyelmet:

„A kommunista diktatúra kezdetén sokan még bíztak egy új, jobb rendszerben. Ez a pozitív attit?d helyenként a zsidókra is jó fényt vetett. A hatalomátvétel után Somogyban még azt mondta egy parasztember: »A zsidóság most jóvátett minden csalást, amit eddig csinált, mert a szegények pártjára állt.« Utólag Móricz is azt írta, hogy hálás volt a zsidóknak, Messiás-népnek tartotta ?ket, és azt hitte, »az egész proletárságnak megváltója a zsidóság. Oroszországban is, Németországban is, úgy, mint nálunk is…« A kezdeti lelkesedés azonban gyorsan elmúlt. Az ideológia ellenére még a kommunisták és baloldaliak között is er?s volt a zsidógy?lölet.”

S hogy ez a gy?lölet meddig merészkedett el?

„(…) a közvélemény nagy része a kommunista diktatúrát zsidó lázadásként értelmezte. »A kommunizmus most megbukott: ez nem az eszme, hanem a zsidóság bukása.« – írta a baloldallal és kommunizmussal egyébként szimpatizáló Móricz Zsigmond a diktatúra utolsó napján. Két hét múlva, augusztus 12-én így fogalmazott: »Pedig most borzasztóan fel vagyok lázadva a zsidók ellen. És most nem bánom, hogy a keresztények el vannak szánva,

hogy most valami bels? pogrom által kidobják maguk közül a zsidókat.« Egy hét múlva elvitték a csend?rök. Az író bels? pogromot várt. Hamarosan azonban nem csupán a vörösuralom gazdaság- és társadalompolitikájának áldozatai (üldözött földbirtokosok, elcsapott tisztvisel?k, az er?szakos szövetkezetesítés, a rekvirálások, behívók és a vörösterror által nyomorgatott agrárnépesség) körében törtek felszínre a zsidóellenes indulatok.” (Id.m?.)

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló